

[Jørgen Tved]

lede regler, som man skal have uddannede jurister eller socialrådgivere for at forstå. Hvis forslaget blev vedtaget, så havde pensionisterne tingene, så der ikke var noget at tage fejl af.

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til den meget arrogante facon, som ordføreren for Socialdemokratiet lægger for dagen.

Jeg tror, det var i 1913, i det såkaldte Gimle-program, at Socialdemokratiet vedtog, at nu skulle man arbejde for en pension til vore ældre, der var på $\frac{3}{4}$ af en normal arbejderløn. Det var i 1913, og nu har vi altså 1987, og man vil yderligere udskyde forbedringer til en eller anden fjern fremtid; der bliver i hvert tilfælde ikke forbedringer før i 1988, hvis det går, som hr. Erik B. Smith står her og snakker om.

I Danmark praler vi ofte med, at lægebehandling og ophold på sygehus er gratis – jeg siger udtrykkelig, at vi praler, for det er jo en sandhed med visse modifikationer, kan man godt sige. Meget ofte må især pensionister søge behandling hos specialister, hos tandlæger osv. Det kan være skavanker, som skyldes alderdommen, og som hører alderdommen til, og det kan være skavanker, som skyldes slid og slæb i et hårdt arbejdsliv på arbejdspladser, hvor man måske ikke kendte til begreber som arbejderbeskyttelse eller noget som helst andet. Skavanker kan være mange: det kan være nedslidte led, hofter, knæ, ødelagt ryg og meget, meget mere.

Behandlingen hos den praktiserende læge koster normalt heller ikke noget for pensionister, men går behandlingen ud over den praktiserende læge, så kan man komme i den situation, at der bliver opkrævet betaling og kasseapparaterne begynder at klinge.

Men man kan altså også komme i den situation, at pensionister føler, at de må vente så længe på behandling, at de selv ud af egen lomme – surt erhvervede spareskillinger – eller måske ved at optage lån må søge den behandling, som de ikke kan få på normal vis. Vi kender til eksempler, hvor pensionister har måttet betale andetsteds for at få indsat nye hofter osv.

Så kan man selvfølgelig være arrogant og fræk socialdemokrat, der står og siger, at dette er et forslag, som igen er den sædvanlige overbudspolitik fra Fælles Kurs. Jeg er glad for, at det ikke er alle socialrådgivere, der er uddannet, mens rektor hed Erik B. Smith, for der er nogle – og heldigvis mange – der har en fornuf-

tigere indstilling til tingene og et større kendskab til tingene.

Når man herfra siger, at medicinkort jo bare er noget, der kommer pr. automatik, så er det jo ikke rigtigt. Det er noget, man skal anmode om, som gives som personlige tillæg, og det er forskelligt fra kommune til kommune. Det kan oven i købet også være forskelligt inden for den enkelte kommune, fordi det er forskellige sagsbehandlere, der behandler anmodninger om noget sådant.

At købe medicin kan være en meget alvorlig belastning for en pensionist. Og heller ikke her kan man stå og negligere tingene, som især den socialdemokratiske ordfører gjorde. Medicin, som en pensionist skal betale med 100 kr. for et lille glas, koster måske 400 kr., når den endelige regning skal betales, fordi vi har et system i dette land, der tillader medicinfabrikker osv. at skære sig en fed luns af kagen. Profitter på flere tusinde procent er ikke ualmindelige, og her betegnes det altså som frækt og arrogant, når Fælles Kurs kommer og siger: Det vil vi ikke acceptere, og vi vil ikke acceptere, at pensionister, der måske har smerter, fordi de skal opholde sig på en venteafdeling eller på anden måde er kørt ud på et sidespor, skal bruge deres penge eller skal stå med hatten i hånden på et eller andet socialkontor for at få det, vi mener er deres ret, og som burde være noget helt naturligt.

Vi synes, det var rigtigt, om man her i dette høje Ting havde en lille smule forståelse for, hvordan kårene er for pensionister. Vi kan godt forstå, at man bliver miljøskadet af at opholde sig herinde, og at man måske ikke har noget som helst kendskab til, hvordan livet er uden for murene. Det var det, de fleste af indlæggene tydede på. Vi kunne såmænd godt tage flere af ordførerne i hånden og føre dem med ud til pensionistforsamlinger og lade dem høre, hvordan pensionisterne beskriver deres egen hverdag, deres egen situation. Jeg tror såmænd ikke, det ville hjælpe så meget på forståelsen, for det vil vel nok hedde sig, at det var specielle pensionister – af os udpeget til lejligheden – man ville nok ikke forstå, at der er mennesker i denne by og i dette land, som skal klare ikke bare de daglige fornødenheder, men altså også udgifter til medicin for mindre end 4.000 kr. om måneden. Jeg kan godt forstå, det kan være vanskeligt for de ærede medlemmer at sætte sig i den slags menneskers situation; når man selv